

loga koji bi se tomu protivio. U tomu nema ništa revolucionarno u juridičkom smislu, jer nije riječ o nekom samovlasnom postupku. Samo je načelo sv. Pija X o potrebi aktivnog sudjelovanja vjernika u sv. misi primijenjeno na stvarni život i dovedeno u vezu s pastoralno-liturgijskom zbiljom.

Dr DRAGUTIN KNIEWALD

NADA KOZMOSA

(4. nedjelja po Duhovima)

U bogoslužju današnje nedjelje dolazi jasno na vidjelo dvojako stanje Crkve. Ona je Zaručnica proslavljenog Gospodina s kojim, i sama proslavljena, sjedi u nebu s desne Oca. Ali ona je ujedno i Crkva koja se na zemlji bori i vojuje i koja mora križnim putem ići još sve do kraja. Kao Zaručnica proslavljenog Krista stoji ona neustrašivo i nepobjedivo posred svih zemaljskih muka i pjeva kraljevske pobjedne pjesme: »Gospodin je svjetlo moje i spas moj, koga da se bojim? Gospodin je obrana života mojega, pred kime da strepim? Neprijatelji moji koji me muče spotiču se i padaju. Ako postave protiv mene vojsku, neće se bojati srce moje« (Ulaz). »Gospodin je moja tvrđava, moj zaklon i moj izbavitelj, Bog moj, pomoćnik moj« (Prič.). Ali iz muka svoga raspetog, zemaljskog života upravlja ona nebeskom Zaručniku i pomoćniku vapaj Graduala i Ofertorija da je spasi i da u njoj pobjedi — »radi slave imena svoga da ne reknu neznabošci: gdje je Bog njihov?« (Na step.) i »da ne reče neprijatelj: ja sam ga (Krista u njegovoj Crkvi) nadvladao« (Prik.).

Pritisnuta dvostrukom nevoljom Crkva zove za pomoć. Izvana joj prijeti opasnost od nasrtaja zlikovaca a iznutra slabost i podvojenost njezinih zemaljskih članova koji još nisu postigli potpuno otkupljenje i proslaslavljenje. »Upravljaaj«, moli ona zato u dnevnoj molitvi, »tečaj svijeta mirno tvojim redom i podaj da se tvoja Crkva mirnom pobožnošću raduje«. S istom upornošću moli u prikazanoj molitvi: »Privuci k sebi milostivo naše neposlušne volje!«

Čitanje iz poslanice sv. Pavla Rimljanima je živa pozadina ovoj molitvi. S pogledom pravog Božjeg čovjeka, pneumatičara, gleda apostol posljednje uzroke svih vanjskih borba i unutarnjeg razdora. U početku je u kozmosu kao i u unu-

tarnjem svijetu čovjeka vladao sklad. Ali čovjek je sagriješio i njegova je razorna krivica pogodila i zemlju. Doduše, čovjek je otkupljen i u njemu je počelo otkupljenje čitavog stvorenja. On treba voditi svijet konačnom otkupljenju kao što mu je u početku i gospodario. No, ovaj cilj leži u budućnosti. Put k njemu vodi kroz patnje vremena. Mi smo primili »prvine duha« ali još očekujemo »otkupljenje tijela«. U duhu već kušamo slobodu djece Božje i u stanju smo da snagom uskrsnog dara živimo svetim, nebeskim životom. Ali tijelo je još podložno svim posljedicama grijeha: slaboći, bolesti, pohoti, smrti. A s njim sve što je zemlja kao i ono: biljke, životinje — čitava priroda. Pavao promatra muku stvorenja kao muku jednog jedinog bića i čuje njegov bolni krik kao stenjanje roditelje: »Čitavo stvorenje uzdiše i nalazi se u mukama sve do sada« (Posl.). Ljudskom duhu na opomenu i kušnju, neotkupljeno stanje materije još traje. Iz nje ga neprestano motri oko njegove kobne prve krivnje i opominje ga na poniznost da se pokuša u strpljivosti i da dovrši otkupljenje svijeta koji je zbog njega podvrgnut ispraznosti.

Svijet je podvrgnut ispraznosti ali »gaji nadu« u dan konačnog otkupljenja i proslavljenja. Kad se Krist na koncu vremena pokaže u slavi da sve koji su živjeli duhom Božjim sada zaodjene i slavom proslavljenog tijela, tada će se i stvorenje iz svog podvrgnuća uzdići na slobodu djece Božje. Stoga »patnje ovoga vremena ne zaslužuju da se usporede sa slavom koja će se objaviti« (Posl.). **PARUZIJA, DRUGI KRISTOV DOLAZAK JE SVJETLO UTJEHE U TAMI SADAŠNJOSTI.**

Zalog nam je ovog drugog Kristova dolaska i potpunog otkupljenja svijeta svakodnevni Kristov dolazak u misteriju sv. Mise. I ovo je pravi Kristov dolazak samo što mu je slava prikrivena. Ali on dolazi, on je tu i ova skrivena prisutnost **PROSLAVLJUJE I OTKUPLJUJE**. Nije ona samo slika zadnjeg dolaska nego ona već u klici anticipira i njegov učinak — proslavljenje svijeta.

Današnje je Evandjelje slikovit izražaj onoga što se događa u sv. Žrtvi. Mi smo oko oltara kao što su učenici bili oko Krista — umorni od teškog, uzaludnog rada: »Svu noć smo se trudili a ništa nismo uhvatili« (Ev.). Cijelu smo se sedmicu, tako bismo i mi mogli kazati, trudili u Gospodinovoj službi a što smo postigli? Što Gospodinu možemo kazati? No, sada je među nama Krist: u riječi Evandjelja, u misnom žrtvenom

tijelu i žrtvenoj krvi. On je žrtva za grijeh; njegova slaboća (na križu) je naša jakost (Augustin). Na njegov pogled raspaljuje se vjera koja je oslabila a ljubav opet radosno prihvaća teret života. Iz naravnog reda bivovanja sa svom neotkupljenošću uzdiže nas on u otkupljeni, čisti red milosti.

»Ne boj se«, veli on svojoj Crkvi, »od sada ćeš loviti ljude« (Ev.). Ne boj se što su i tvoji članovi smrtni ljudi, puni slaboće i skloni na grijeh! Ne boj se! Dok se čini da se uzalud trudiš oko njihova spasenja ja sam u tebi kao Spasitelj svoga tijela. Ja posvećujem sve njegove udove. Ja stalno dolazim i po misteriju sv. Žrtve bivam u tebi nazočan. Zavezi samo na duboko more (Ev.). Baci svoju mrežu na dubine vjere i misterijâ. Okupi svoju djecu oko oltara! Ako u ljubavi i predanju budu preda mnom, doći ću i posvetiti ih i izvršiti sve što oni sami sa svom mukom ne bi postigli. Ti moraš sve od mene očekivati. Poslije cijele noći tvog uzaludnog rada eto mene jutrom u vašoj sredini. U jedan tren vam dajem sve što vam treba i svetost za kojom žedate. Dobro je za vas ako osjećate svoju slabost. Tako raste vaša vjera u moju jakost.

Ne plaši se, Crkvo moja! Vapi uvijek iznova za mojom zrisutnošću! Zovi me! Ne treba više (zvati) jer ja radim. »Zavezi na dubinu« (Ev.). Otisni se u vjeri daleko i traži spasenje u božanskoj dubini misterija! Kad se čini da za cijele noći ovog zemaljskog života uzalud radiš, kad na svojim članovima vidiš slaboću i grijeh, kad je svijet protiv tebe i kad ti se ruga: gdje je Bog njihov?, kad one koji su daleko ne možeš privesti k sebi — ne boj se! Broj tvoje djece ipak raste i njihova se svetost povećaje. U **JUTRO VJEČNOSTI ĆEŠ ME GLEDATI** i svoju ćeš mrežu naći punu. I već danas — poslije ovoga svetog bogoslužja — pogledaj svoju mrežu! Pogledajte vi svi, djeco Crkve, vaše mreže da li su još prazne!

A mi? Što mi odgovaramo Gospodinu? Bogu hvala! Da, naša je mreža puna. U njoj je velika riba: **IHTHYS**¹⁾ — Isus Krist, naš Gospodin. Mi smo ga primili u svetoj gozbi, on nam je postao hranom. On je svojoj Crkvi postao hrana strpljivosti da »podvrgnuta u nadi«, očekujući »buduću slavu« (Posl.) ne drži mnogo do »muka ovoga vremena«.

EMILIJANA LOEHR

¹⁾ Grčki to znači riba. Slova ove riječi u grčkom su jeziku početna slova riječi: Isus Krist, Božji Sin, Spasitelj. Zato je starijim kršćanima riba bila simbol Krista.